

ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

излиза

за сега три пѣти въ седмицата: вторникъ, четвъртъкъ и сѣбота.

Годишна цѣна на »Държавенъ ВѢстникъ«

за въ Княжеството е 16 лева, за по внѣжъ заедно съ пощенскитѣ разноси 30 лева.

ЗА ВСѢКАКВИ ПУБЛИКАЦИИ

се плаща

за 1 редъ въ стълбецъ отъ половинъ страница 30 стотинки.

Писма за абонаменти и публикации

и всичко, що се отнася до Държавенъ ВѢстникъ, се испраша до Администрацията му.

Год. VII.

СОФИЯ, вторникъ 21 май 1885 год.

Брой 49.

ОФИЦИАЛЕНЪ ДѢЛЪ.

По Министерството на Правосъдието.

Указъ

№ 56.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

По предложението на Нашия Министръ на Правосъдието, представено Намъ съ доклада му отъ 15 май 1885 година подъ No. 66,

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЪ:

I. Отчуждението на мѣстата срещу „Александровската градина“, на които се намира пожарната команда, и които сж опредѣлени за построяване на Сждебната Палата, да стане колкото е възможно по-скоро.

II. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Правосъдието.

Издаденъ въ гр. Златица на 15 май 1885 г.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Правосъдието, В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество

№ 66.

Господарю!

Настоящето Обикновенно Народно Събрание при вотирането тазгодишния бюджетъ отпущна една сума отъ 200,000 лева за построяване на Сждебната Палата. Нуждата за построяването на

едно таково здание е воиюща и се сѣща отдавна, тѣй като всичкитѣ сждебни учреждения въ столицата сж прѣснати въ разни части по града и при това се помѣщаватъ въ неудобни и невмѣстители здания, за които ежегодно се заплащатъ огромни сумми отъ хазната.

Предъ видъ на горѣизложеното необходимо е часъ по-скоро да се искара Сждебната Палата, планътъ за която е вече готовъ. Но тѣй като отъ една страна врѣмето остава малко, а цѣкъ е нужно, щото още туй лѣто да се положатъ основитѣ, тѣй като отъ друга страна нѣкои отъ притѣжателитѣ на една часть отъ мѣстото, върху което ще се гради палатата, чрезъ нежеланието си по любовно да се споразумѣятъ съ Общинското Управление, произвеждатъ много спѣнки и недоразумѣния, то възъ основание чл. 54 отъ закона за отчуждението на недвижимитѣ имущества за държавна и обществена полза, намѣрвамъ за нужно да се прогласи чрезъ указъ на Ваше Височество спѣнността за отчуждаването на мѣстата, предназначени за построяване Сждебната Палата, за което най-покорно моля Ваше Височество да благоволите да подпишете тукъ приложеня указъ.

Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

Златица, 15 май 1885 год.

Министръ на Правосъдието: В. Радославовъ.

Съ приказъ подъ No. 64 отъ 4 май т. г., уволнява се отъ длѣжностъ секретаря на Трънскій мировий сждия П. Менкаджиевъ, по собствено желание, и вмѣсто него назначава се Никола Василевъ; уволнението на първия се счита отъ

1 текущий мѣсець май, а назначението на втория — отъ денѣтъ на вѣтхиваніе въ длѣжностъ.

Съ приказъ подъ No. 65 отъ 6 май т. г., уволнива се отъ длѣжностъ секретаря при Плъвненскій окръженъ сѣдъ Ст. Д. Коларовъ, по собствено негово желаніе, което уволнение се счита отъ 1 текущий мѣсець май, когато е подалъ оставката си.

Съ приказъ подъ No. 67 отъ 7 май т. г., разрѣшава се единъ мѣсеченъ отпускъ на помощника — прокурора при Софійскій окръженъ сѣдъ, Георгій Мановъ Стояновъ, считаемъ отъ денѣтъ въ който начене да се ползува отъ него.

Съ приказъ подъ No. 68 отъ 8 май т. г., разрѣшава се на Кулскій мировий сѣдия П. Стоилова да му се продѣлжи отпускътъ, по болестъ, за послѣденъ пѣтъ, съ още единъ мѣсець. считаемъ отъ 1 текущий мѣсець май, за който мѣсець да получи заплатата си на половина, съгласно 31 чл. отъ закона за чиновницѣтъ.

НЕОФИЦИАЛЕНЪ ДЪЛЪ

ОТЧЕТЪ

за

V МЕЖДУНАРОДЕНЪ ХИГИЕНИЧЕСКИ КОНГРЕССЪ ВЪ ХАГА

(21—27 августъ н. с. 1884 година).

Петия международенъ конгресъ въ Хага се отвори на 21 августъ (н. с.) на 3 часа слѣдъ пладне въ една отъ старитѣ зали на първата камара на генералнитѣ штатове (Deligentia — Lange Vernhent) отъ предѣдателя на организационния комитетъ, доктора на правото г. Бофоръ, който е и членъ отъ горнята камара на генералнитѣ штатове. Въ своето привѣтственено слово слѣдъ приличнитѣ на случая поздравления съ „добръ дошли“, изявления благодарностъ за избора на Хага за засѣданията на конгреса и пр., Бофоръ разви идеята за отношението на хигиената къмъ политиката и особено къмъ личната свобода. Кои сѣ нѣщата, които государствето има право, даже съ сила да налага на всички? Едно врѣме нѣкои отговаряха: „само правосѣдието“. Нъ въ настоящее врѣме всѣки признава законността на много хигиенически мѣрки. Идеитѣ за расширение правото на вмѣшательство отъ страна на държавата сѣ направили въ послѣдне врѣме голѣми успѣхи, даже въ Англия и Холандія. За примѣръ могатъ да служатъ епидемиитѣ. Въ миналитѣ вѣкове челоуѣчеството е страдало отъ всевъзможни епидемии,

на които е гледало като на бичъ Божий, сега то изисква щото държавата да зема енергически, често стѣнителни за личността мѣрки, напр. задѣлжителността на вакцинацията и пр. Съгласяваніето законнитѣ искания на обществената хигиена съ личната свобода е вече назрѣло до политически въпросъ.

Слѣдъ г. Бофора говори профессора Ванъ-Овербекъ де Мейеръ (отъ Утрехтъ), главния секретаръ на конгреса. Той събщи за извършеното отъ организационния комитетъ. Слѣдъ като г. Бофоръ биде провъзгласенъ за предѣдатель на конгреса, първото общо засѣдание се закри. За основа на разискванията на конгреса служеше изработената отъ организационния комитетъ программа.

Тя бѣше съставена на основание предварително заявенитѣ съобщения, тѣй щото бѣхъ избрани най-интереснитѣ въпроси, и въ сѣщото врѣме за всѣка секция числото на въпроситѣ, които подлежатъ на разискване, бѣше ограничено, за да може секцията да ги разгледа основателно.

Съгласно съ программата, конгреса се продѣлжи отъ 21 до 27 августъ (н. с.).

За жалостъ обаче нѣкои и други обстоятелства побъркахъ на точното изпълнение на программата. Отъ общото число лица, които бѣхъ записани и бѣхъ заявили, че ще дойдѣтъ на конгреса, една часть не може да изпълни своето обѣщаніе и въ това число съвпадахъ мнозина отъ виднитѣ представители на медицинскитѣ науки въобщо и на хигиената въ частности. Причинитѣ на това сѣ нѣколко. Въ Копенхагенъ нѣколко денѣе само преди хигиеническия конгресъ имаше медицински конгресъ. Вслѣдствие на това Пастеръ и Кохъ, които бѣхъ очаквани, съ нетърпение, не дойдохъ. Карантинитѣ на Италианската и Испанската граници не дозволихъ на мнозина учени да дойдѣтъ. Много болни въ Сѣверна Италия отъ холера не дозволи на профессора Паккиоти да остави своитѣ занятия. При всичко това бѣхъ се събрали около 500 души. Поради тази причина программата на конгреса се побърка, и нѣкои отъ обявенитѣ предварително съобщения, не бѣхъ направени.

Първия въпросъ, съ разискванието на който се почнахъ дѣйствиата на конгреса, бѣше слѣдующия: „рапорта на комисията“, която била натоварена да изслѣдва предложеніята на профессора Ванъ-денъ-Корнута отъ Брюссель, относително основанието една международна медицинска лига, която да има за цѣль да събира и всестранно да распространява извѣстията за епидемическото развитие на заразителнитѣ болести и да показва на

ония средства, които сж най-пригодни както да предупредятъ тѣй и да ограничатъ развитието на тѣзи болести.

Тази комисия е била назначена въ общото заседание на първия международенъ лѣкарски колониаленъ конгресъ въ Амстердамъ въ септемврий 1883 год. Въ дебатитѣ върху този въпросъ, взехъ участие много оратори, между които ще назовъ: профессора Крока изъ Брюссель, докторитѣ Пруста, Рошаръ и Бруарделъ изъ Парижъ. Разискванията се свеждахъ къмъ слѣдующето: въ всѣко господарство санитарната часть трѣбва да бѣде организирана тѣй щото постоянно и всѣкога да сж готови точни и вѣрни свѣдѣния за владѣющитѣ болести. За да бѣде възможно предупреждението распространението на епидемическитѣ болести, нужно е своевременно да бѣдѣтъ предизвѣстени другитѣ господарства за съществуванieto имъ по съсѣдство. За това нужна е една международна медицинска комисия. Нъ за да може тази комисия да принесе очакваната полза, то трѣбва тя да е независима, да има нужнитѣ пълномощия, да има до извѣстна степенъ и изпълнителна власть. Нъ това е невъзможно безъ санкцията на заинтересованитѣ правителства.

Всичкитѣ оратори въ своитѣ доводи имахъ постоянно предъ видъ холерата, която свирепствуваше въ Южна Европа, неудовлетворителността на принимаемитѣ до сега карантинни мѣрки, даже тѣхната безполезность, а равно и това обстоятелство, че международния санитаренъ съвѣтъ не е въ състояние да защити Европа отъ Азиатскитѣ епидемии. Слѣдъ дълги разисквания вотирахъ се слѣдующитѣ предложения:

1. Конгресса исказва желание да се събере една нова международна санитарна комисия.

2. Желателно е да се организира една постоянна международна комисия съ характеръ изключително наученъ за изучаване инфекциознитѣ болести и указване на профилактическитѣ мѣрки; тази комисия могла би да засѣдава въ Виена.

3. Тази комисия трѣбва да изработи единъ международенъ кодексъ по хигиената и да го представи за одобрение и приемване на всичкитѣ правителства.

Профессоръ Феликсъ отъ Букурещъ искажа желание щото Холландското правителство да земе инициативата за организацията на тази международна санитарна комисия.

При това първата секция на хигиеническия конгресъ искажи още и мнѣние, щото правителствата, които съчувствуватъ на това, да съставятъ осо-

бенъ конгресъ, на който даже да се изработи особенъ наказателенъ законъ.

Както по този въпросъ, тѣй и по много други всѣкога се подигаше въпроса за холерата, за начина на нейното распространение и пренасяние въ Европа. Всички признавахъ, че холерата е занесена въ Франция изъ Азия чрезъ Египетъ и че нейното пренасяние въ Европа трѣбва да се дължи на Англия, която своитѣ коммерчески интереси стави по-високо отъ здравето на цѣлото Европейско население.

Намѣри се обаче докторъ, който съ ревностъ и постоянство достойни за подобно дѣло, защитаваше, че холерата се е зародила самостоятелно въ Франция, че не е доказано, да е пренесена изъ Египетъ, че Египетъ не е виноватъ въ това и пр. Този д-ръ бѣше Дютрюло-Бей изъ Александрия (Египетъ). Предъ видъ на горнитѣ съображения, желанія, мнѣния, предъ видъ на това, че хигиеническия конгресъ вече петъ пѣти се е събиралъ, за любопитство, съобщавамъ, че д-ръ Иосифъ Фодоръ, отъ Буда-Пещъ, счете за нужно, да говори върху ползата и необходимостта да се учредятъ при всичкитѣ университети катедри и лаборатории, или институти по хигиената. Безъ да привеждамъ аргументитѣ на докладчика, азъ само споменавамъ за този въпросъ, като за доказателство, че даже въ самата западна Европа иоще е нужно да се доказва, че преподаванието на хигиената трѣбва да се отдѣли въ особена самостоятелна катедра и да се обстави съ нужнитѣ учебни пособия.

Слѣдующия въпросъ възбуди доста живи разисквания: „резултата на изслѣдванията относително предаванията на бѣлодробната охтика“.

Докладчика по този въпросъ бѣ д-ръ М. Алфонсъ Корради, отъ Павия. Сжщия въпросъ се обещжда и на IV хигиенически конгресъ въ Женева въ 1882 год. и тогасъ докладчикъ бѣше д-ръ Корради, нъ и тогасъ не се дойде до опредѣленъ резултатъ.

Слѣдъ Женевския конгресъ Италианското кралевско общество на хигиената, на което председателъ е самъ г. Корради, се е обърнало съ едно обржжно къмъ лѣкаритѣ въ Италия, да иска свѣдѣния относително заразителността на охтиката*).

До сега сж били получени 680 разни отговора, отъ които 59 сж за заразителността, 124 сж

* Охтиката е една отъ най-честитѣ, ако не най-честата причина на смъртта. Отъ общото число умрѣли $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ часть съставляватъ охтичави. Причината на толкова частото распространение на охтиката търсятъ въ нейната заразителность. Ето защо хигиениститѣ тѣй упорно се занимаватъ съ този въпросъ.

противъ нея и 497 не сж ни за, ни противъ, като считатъ имбющитѣ се фактове недостаточни за да се произнесжтъ. — Г. Корради прави слѣдующитѣ заключения:

1) заразителността на бѣлодробната охтика е възможна;

2) за да може това да се случи, нуждни се условия: главното условие е продължителното съжителство;

3) общата физическа слабостъ и всичкитѣ причини, които умаляватъ съпротивлението на организма, благоприятствуватъ на заражението;

4) възможността за предаването посредствомъ дрѣхи, постелки и прочее не е още достаточна доказана;

5) сжщо е съмнително, да ли млѣкото и месото отъ охтичави животни може да предаде охтика, особено слѣдъ варение и други кулинарни операции;

6) профилактически мѣрки, поне за сега, трѣбва да се земжтъ само по отношение съжителството при горѣказаннитѣ условия;

7) изслѣдванята по този въпросъ трѣбва да се продължаватъ въ разни държави и по единъ начинъ еднообразенъ.

По поводъ на приведенитѣ заключения на г. Корради се възбудихж, както казахъ, доста живи дебати. Предъ видъ на важноста на въпроса, азъ ще изложж по-подробно сжщността на исказанитѣ мнѣния. Нѣкои си само исказахж положително убѣждение (на основание опубликованнитѣ въ Лондонъ свѣдѣния), че охтиката е заразителна. Всички обаче сж на мнѣние, че хрочкитѣ на охтичавитѣ носятъ заразително вещество.

Ако тѣзи хрочки падатъ на предмети, които окржжаватъ болния, и изсжхнатъ, то тѣ се превръщатъ въ прахъ. Този прахъ се разнася въ въздуха и слѣдователно чрезъ диханието може да зарази окржжающитѣ болния. Отъ тука единъ редъ профилактически мѣрки. Никога подобна хрочка не трѣбва да пада на земята. Болнитѣ трѣбва да имжтъ особенни плювалници съ дезинфекцирующа жидкостъ. Трѣбва да не се позволява по никои начинъ на охтичави да плюватъ въ кѣрши. Въ стаята, въ която се намиратъ охтичави не трѣбва да има постлани килими, за да може пола по лесно да се мие и чисти; не трѣбва да има тежки и сжжни пердета, но леки и ефтени, платнени, които лесно сж пержтъ. Въ болницитѣ да се избѣгва да се помѣстятъ охтичавитѣ заедно съ други, организма на които е ослабѣлъ, н. пр. реконвалесценти послѣ бронхитъ, остра пневмония, плевритъ, коклюшъ, сипаница, тифусъ и пр. Отъ друга

страна пакъ е опасно да се сконцентрироватъ охтичавитѣ на едно мѣсто, но напротивъ, тѣ трѣбва да се разрежджтъ между други болни н. пр. канкрзни. Освѣнъ това на основание опититѣ на Шуфа, трѣбва да се допусне, че охтиката може да се предаде чрезъ присаждане вакцина, която е взета отъ туберкулозенъ человекъ или туберкулозно добиче. Слѣдъ станалитѣ разисквания седмото заключение на Корради (относително продължение анкетжтъ по този въпросъ) се вотира и прие. Изработихж се, и се приехж въпроси, които ще се распратятъ на всички сжществуващи и извѣстни медицински общества.

Слѣдъ станалитѣ въ секцияга разисквания, на 26 августъ (н. с.) конгресса въ общото си заседание единогласно вотира слѣдующитѣ заключения: въ настоящее врѣме е доказано, че бѣлодробната охтика (*Pthisis pulmonalis*) може, въ нѣкои случаи да се предава отъ болни на хора съвършено здрави. Макаръ че шанситѣ за предаванетоъ ѝ да сж ограничени, благоразумието изисква земание предпазителни мѣрки.

1) не трѣбва да се спи въ сжщото легло или даже въ сжщата стая съ охтичавъ, който е достигналъ до висика степенъ разрушение; 2) стаята на охтичавия трѣбва постоянно да се провѣтря и вентилира; 3) опасността пропсхожда отъ хрочкитѣ, които не трѣбва да се хвърлятъ нито на пола, нито на бѣлото, защото слѣдъ изсжхванието си тѣ се превръщатъ въ подозрителенъ прахъ; 4) стаята, постелкитѣ и завивкитѣ на охтичавия трѣбва да се дезинфектиратъ. Пара съ температура 100 и прание съ кипяща вода сж най добритѣ дезинфекцирующа средства; 5) лицата, които сж оправятъ послѣ други грждни болести, или която сж слаби и немощни, особено трѣбва да отбѣгватъ да иматъ сношения съ охтичави.

Д ръ М. Е. Валленъ отъ Парижъ, говори върху опасността отъ хранението съ месо и млѣко отъ туберкулозни животни. Ето заключенията на д-ра Веллена:

1) туберкулоза на животнитѣ (*pommeliere, Perlsuchh*) е специфически тождественъ съ туберкулоза у человекъ;

2) доказано е, че хранението (инчестия) съ туберкулозна материя е способно да произведе туберкулозъ;

3) доказано е, че може да се произведе туберкулозъ съ подкожна или вжтрѣ кожна (перитонеална) инжекция кръвь или мускуленъ сокъ, взети отъ туберкулозни животни;

4) Ъдението сурово месо отъ охтичави животни е способно въ нѣкои случаи да предаде туберкулозъ, а особено коремнъ туберкулозъ;

5) присадимостъта (*L'inoculabilité*) на туберкула се унищожавя само отъ такъвъ температура която е значително по-висока отъ температурата, която достигатъ централнитѣ части на месо печено**) споредъ съврѣмения начинъ;

6) млѣкото отъ охтичави крави е подозрително и може да предаде туберкулоза, а особено е то опасно, кога у такъвизъ крави сѣществуватъ туберкулозни измѣнения въ вимато;

7) туберкулозно млѣко варено не е вече опасно;

8) за избѣгване опасностъта възможно е поне врѣменно, да се ограничаваме съ отстранение и запрещения за проданъ месо, което произлиза отъ животни, които представляватъ общъ туберкулозъ, съ начинающе испустолявание;

9) трѣбва, вмѣсто на насърдчаніе, да се ограничава навика къмъ ъденіе макаръ печено, но кърваво месо. За по-голѣма безопасностъ, млѣкото трѣбва винаги да се яде варено;

10) трѣбва да се взематъ съотвѣтствующи мѣрки за уменьшение туберкулоза между добитѣка;

11) туберкулоза у рогатия добитѣкъ трѣбвало би да се брой между заразителнитѣ болѣсти (епизоотии). И за това туберкулозния добитѣкъ трѣбва да подлежи на изолация, дезинфекция, конфискация и въ нѣкои случаи на убиваніе съ разрушение месото;

12) нужно е да се спомага и насърдча създанието на такъвизъ общества, които иматъ за цѣль да сигуриратъ добитѣка въ случай на унищожени туберкулознитѣ.

Отъ горѣприведенитѣ заключения вижда се ясно че д-ръ Валленъ защищава по енергично отъ Корради заразителностъта на туберкулоза. Самъ д-ръ Валленъ заяви, че той въ 1884 год. е по силно убѣденъ въ заразителностъта на тази болестъ, нежели въ 1882 година. Ще споменѣмъ кратко за единъ въпросъ, който макаръ и да нѣма прѣко отношение къмъ хигиената, има важно значение въобще, и за насъ Българитѣ, особено. Докладчика е М. А. Швапцасъ отъ Гайсенъ. Г. Швапцасъ доказва че „обезлѣсеніето е опасно въ умѣрния климатъ на Европа, и че е полезно да се насаждатъ дървета на дюлитѣ“ въ своитѣ заключения докладчика не съобщава нѣщо по-ново отъ обще известното.

Много отъ предложеніята му се оспоривахъ. Единъ иска щото насажданіето дървета да стане

предметъ за международни мѣрки. Г. Конрадъ оспорва това: въпроса не е още изученъ. Последното мнѣние, подържано отъ графа Сюзоръ (отъ С. Петербургъ) зема връхъ.

Слѣдующия рапортъ: „различнитѣ приети въ Англия способности за въспитанието на тѣзи дѣца, които бѣдността предоставя на единственното попечение на господарството, принадлежи на г-жа докторката E. Bovell Sturge, Англичайка отъ Лондонъ но живуща въ Ница. Този рапортъ има повече значение за Западна Европа, отъ колкото за насъ. Но тъй като въ него има исказани нѣкои общи мысли, които е не безинтересно да знахъ и нашитѣ въспитатели, то азъ ще приведа изъ него кратко резюме:

1) дѣцата, които нѣматъ семейство, иматъ нужда отъ особено попечение, тъй като въобще тѣхното физическо сложение е по-долно, нравственното имъ чувство е по-слабо и тѣ сѣ по-предрасположени къмъ порокъ;

2) сѣществующитѣ системи да събиратъ тѣзи дѣца въ голѣмо число въ особенни училища, да ги лишаватъ отъ всяко сношение съ други дѣца и свѣта вънъ отъ четиритѣхъ стѣни на училището, е съврѣшено противно на законитѣ на природата и на човѣщината. Печалнитѣ слѣдствия на тази система се проявяватъ;

a) въ постоянното сѣществувание болести по кожата, очитѣ и главата;

b) въ бавната умствена дѣятелностъ на дѣцата; въ тѣхното равнодушие къмъ всичко що сѣ върши около тѣхъ, въ тѣхната морална апатия, и по-късно въ отсѣтствието на всякаква инициатива;

3) тъй като семейния животъ е животъ естественъ за всѣко дѣте, то трѣбва да се създаде и за тѣзи дѣца подобенъ животъ. Отчетитѣ за дѣятелностъта на Cottage Homes (*Maison de famille*) близо до Лондонъ, сѣщото и отчетитѣ на госпожица Preuner относително дѣцата — пансионери въ избрани селски семѣйства, показватъ превъсходнитѣ резултати, които се получаватъ отъ живѣянieto на дѣцата въ семейства;

4) дѣцата, които сѣ отгледвани вънъ отъ семейство, иматъ особена нужда, кога встѣпватъ въ практичния животъ отъ надзоръ и ръководство, тъй като тѣ при отсѣтствието на собственна инициатива, лесно се поддаватъ на чуждо влияние, особено на по-лошо влияние;

5) господарството и частни лица, които способствуватъ на правилната отхрана на подобни дѣца не само извършватъ дѣло отъ човѣщина,

**) Докладчика разбира голѣми късове месо ротбифъ. фили — *roti*.

нъ тѣ могъществено спомагатъ на благосъстоянието на обществото и на науката.

Грамадното развитие на фабричната дѣятелност въ западна Европа отдавна е обърнало вниманието на хигиениститѣ върху твърдѣ лошитѣ хигиенически условия, въ които се намиратъ работницитѣ. Тѣзи условия не само че гибелно дѣйствуватъ върху здравето на работницитѣ, нъ често служатъ за огнище на разни епидемии. У насъ фабричната дѣятелност и развитието на занаятитѣ се намиратъ още на ниска степенъ. Нъ случая съ парната мѣлница въ Силистра миналата година, гдѣто пострадаха нѣколко души работници, оправдава привежданieto въ моя отчетъ заключенията отъ рапорта отъ д-ръ Напиасъ (изъ Парижъ): „въ всичкитѣ държави е признато, че правителствата иматъ право да покровителствуватъ работника; желателно е, щото въ всичкитѣ държави да се заловятъ по-енергично да опредѣлятъ хигиеническитѣ условия на труда.

Това законодателство трѣбва да обнеме:

Здравината на мѣстата, въ които се извършва труда, на жилищата на работницитѣ, безопасността отъ машинитѣ, предписания относително възрастта и пола на работницитѣ и продължителността на труда; средствата за предпазване съсѣдитѣ отъ лошото влияние на индустриалнитѣ заведения и пр. Тѣй като желателното улучшение въ бита на работницитѣ мжно може да се очаква отъ доброволното съглашение между тѣхъ и тѣхнитѣ наематели, то длъжностъ е на държавата да го извърши тя.“

Въ секцията за демографията (въ която да кажъ въ скобки, твърдѣ малко души земахъ участие) между другитѣ най-дѣятелно участие вземахъ статистицитѣ: Куммеръ изъ Бернъ и Бекъ изъ Берлинъ.

Положенията, които г. Куммеръ защищаваше сж слѣдующитѣ:

1) статистическитѣ бюра на разни държави трѣбва да изразяватъ смъртността на тѣхното население по единъ начинъ, който да показва не само годишното число смъртни случаи на 1000 жители, нъ также и смъртността по отдѣлни класове на възрастта.

Желателно е, щото бюлетинитѣ за смъртността да показватъ, или да позволяватъ исчислението при помощта на обнародванитѣ цифри:

Смъртността у първата година на живота (0 год.) смъртността слѣдъ 4 годишенъ периодъ (1—4 г. влѣочит.) слѣдъ този периодъ смъртността у класове на възрастта по 5 год., до възрастта

20 или 25 год., слѣдъ една възраст, опредѣлена по между-народно съглашение, смъртността да се изброява по класове на възрастта отъ 10 години;

2) всичкитѣ указания относително смъртността въ различнитѣ професии или влѣдствие разни причини на смъртта трѣбва да бждатъ направени съобразно съ горѣказанитѣ класове въ възрастта;

3) причинитѣ на смъртта, относително които особено е желателно да се уреди международно сравнение, трѣбва да сж точно изброени и опредѣлени.

Като допълнение и по подробно развитие на горнитѣ предложения отъ Бернския статистикъ служатъ слѣдующитѣ предложения отъ Берлинския статистикъ Бюккъ: въ статистическото изброявание (calcul) смъртността по причинитѣ на смъртта важно е да се зема въ вниманіе разликата въ възрастта на умрѣлитѣ, тѣй щото:

1) относителната смъртностъ на всеки класъ възраст, сирѣчь, пропорцията на умрѣлитѣ къмъ 1000 живи, — да бжде распределена по причинитѣ на смъртта, за да се покаже относителната смъртностъ отъ всека причина на смъртта;

2) общото число умрѣли отъ всеки класъ възраст, происхождение отъ таблица за смъртността, построена по строга метода, да бжде распределена по причинитѣ на смъртта тѣй, щото общото число умрѣли отъ всека възраст да може да показва каква частъ отъ смъртността на цѣлото население принадлежи на всека причина.

Едно отъ блѣстящитѣ съобщения на конгресса бѣше съобщението, което направи г. Жюль Рошаръ, директора на санитарното управление въ Франция.

Г. Рошаръ е извѣстенъ не само като ученъ, нъ и като ораторъ. Неговата рѣчь въ общото засѣдание на конгресса обърна на себе си голѣмо внимание.

Темата е: „економическа стойностъ на чловѣческия животъ“. Идентѣ и заключенията на автора сж и оригинални и любопитни, за това ще се помжчъ да ги изложъ по възможностъ по-подробно.

Преди д-ръ Рошаръ още никой не е оцѣнявалъ съ франкове економическата стойностъ на чловѣческия животъ.

Въ основание на своето разсжждане той полага слѣдующитѣ три афоризма:

1) всекакъвъ видъ разности, направени въ името на хигиената е вече економия;

2) най-много разноси изисква болестта (ако не смъртта);

3) относително обществото, най-раззорителното нѣщо е расточителността съ чловѣческия животъ.

Въ нравствено отношение чловѣческия животъ нѣма цѣна, въ материално отношение той има економическа стойностъ. Закона признава тази стойностъ, и само за нея. Тя се измѣнява съобразно съ врѣмето, народитѣ и обстоятелствата. Въ нашия вѣкъ, тази стойностъ се опредѣля въ 4 елемента: полъ, възраст, мѣстоприване и обществено положение.

На основание тѣзи съображения французския народъ може да бѣде раздѣленъ на нѣколко малки групи, економическата стойностъ на които въ 1880 г., е представлявала най-малко 41,321,236,656 фран., тѣй щото средне економическата стойностъ на единъ французинъ е равно 1097 фран. Ежегодния данокъ, който Франция плаща на смъртта е 940,686,444 фран., а съ разносикѣ за погребение почти 1 милиардъ; боледуванieto (лѣкуване, загуба отъ труда) струва на Франция 708,420,583 фран., а заедно съ загубата отъ умрѣлитѣ получава се огромната сума 1,649,107,027.

Ако би било възможно да се уменши тази загуба, поне на $\frac{1}{10}$, то би се получило ежегодна економия 165 милиона франка, които би съставили великолѣпенъ санитаренъ бюджетъ. Че таквозъ уменшение, и даже по-голѣмо е възможно, то се види отъ послѣдующитѣ съображения на оратора.

Най-смъртоноснитѣ болѣсти сж епидемическитѣ. По самиятъ си характеръ и сжщностъ, тѣ трѣбва рано или късно да изчезнатъ, и тѣ бихж изчезнали много по-скоро, ако съвѣтитѣ на хигиената бихж сж вземали въ много по-сериозно внимание.

Историята на медицината ни доказва това. Въ продължение на 52 години левантинската чума е скосила 100 милиона души; въ XIV-то столѣтие черната чума е покосила четвъртата часть отъ населението. Сега тѣзи епидемически болѣсти иматъ само историческо значение. Чумата, холерата и жълтата треска не трѣбвало би вече да се проявяватъ. Холерата, само въ Франция, въ петъ епидемии е отнесла 346,478 жертви.

Разнитѣ видове сипаници струватъ годишно на Европа повече отъ 300 милиона фран. загуба, която лесно би се намалила на половина, ако се взематъ строги санитарни мѣрки; само отъ едрата шарка (*variola*) Франция ежегодно губи 7,387,000

фран., тогазъ, когато само десетата часть отъ тази сума би била предостаточна за устройството по висчката страна правилна вакцинация, за смѣтка на държавата.

Коремния тифусъ (*Typhus abdominalis*) е бичътъ на европейскитѣ армии. Отъ 2,834,600 души солдати ежегодно умиратъ само отъ тифусъ 5,669 души. Ако оцѣнимъ единъ здравъ младъ солдатинъ въ 6000 фран., ще получимъ загубата 34,014,000 фран. Тази болѣстъ може почти съвсѣмъ да изчезне, ако се направяше добра асенигация, която, разбира се, ще струва много пари.

Желателно е, щото всѣка държава да си направи санитарния кадастръ и държавата да помага на бѣднитѣ общини за подобрене санитарното имъ състояние.

Трескитѣ отъ блатата поглщатъ огромни сумми. Но тѣ веднага ще се изгубятъ, щомъ се изсушатъ блатата.

Това не сж утопии! казва оратора, това всичко е достижимо!

За распространението на тѣзи идеи ний трѣбва да дѣйствуваме върху общественото мнѣние. За това ний трѣбва да се ползуваме съ печата, съ трибуната на народнитѣ събрания, съ училището, съ конгреситѣ и хигиеническитѣ общества.

За да ги осществимъ обаче е мжчно, защото сж искатъ пари. Но колкото и голѣми да сж първоначалнитѣ разноси, тѣ отпослѣ ще се исплатятъ, стига само да се образува първоначално единъ фондъ. Но бюджета на повечето народи е претоваренъ, ще кажите!

Тогазъ нека военния бюджетъ да дойде на помощъ на хигиената и послѣдната ще му заплати сторицею въ случай на война, като му представи многочисленни силни защитници на отечеството.

Европа въ мирно врѣме харчи ежегодно 2,903,000,000 фран. за войска.

Нека намали малко числото на войската, и ето санитарния фондъ готовъ!

Азъ не си играяъ, каза оратора, съ безопасността на отечеството ми когато народната честь диктува, когато отечеството трѣбва да не жалятъ златото, както не жалятъ кръвта на своитѣ дѣца. Въ врѣме на отечествено бѣдствие народитѣ ставатъ расточителни, но обстоятелствата вече сж измѣнихж. Ерата на великитѣ войни е на свършване. Тѣ ще изчезнатъ подобно на великитѣ епидемии. Ний лично нѣма да дочакаме вѣченъ миръ, може би и нашитѣ внуци нѣма да го видятъ, но неговия часъ ще настане и това пред-

видение утѣшава ни до-нейдѣ за печалното настояще. Това е, може би, една иллюзия, която азъ ласкажъ, но азъ ще я пазя до послѣдния день на живота си“.

Послѣ съобщението на г. Рошера заслужва голѣмо внимание съобщението на д-ръ Матиасъ Ротъ изъ Лондонъ. Д-ръ Ротъ е Венгерець; той е емигриралъ въ Лондонъ въ 1848 год. Д-ръ Ротъ специално се занимава съ дѣтската хигиена, но особено съ въпросъ за предупреждение ослѣпяването. Д-ръ Ротъ е основалъ даже общество съ тази цѣль.

Отъ долоизложеното съдържание на мемуара на Д-ра Рота всѣки ще се убѣди, че това нещастие е повече распространено отъ колкото се предполага и че (което е по-важно) въ голѣмото число случаи може да бѣде предупреждено.

За да се предупреди ослѣпяването нужно е:

- 1) да се изучатъ причинитѣ му;
- 2) да се узнае до колко тѣзи причини сѣ отстранени и
- 3) да се укажѣтъ средствата за това.

Своео четение д-ръ Ротъ иллюстрираше съ голѣма диаграмма, въ която разноцвѣтни стълбове разна височина показватъ процентното участие на разнитѣ причини на слѣпотата. Най-високия стълпъ представлява офталмията на новороденитѣ, която дава 11% слѣпи. Този стълпъ е стълпъ на материнното невѣжество, споредъ сполучливото изражение на д-ра Рота.

Като оставямъ на страна причинитѣ на слѣпотата, защото имжѣтъ съвсѣмъ специаленъ интересъ, ще приведежъ нѣколко цифри изъ мемоара на д-ра Рота.

Въ Европа има около 320,000 слѣпи, 1 на 1000 жители. Ако пресметнемъ обдържанието имъ по 1 л. въ день, то ежегодно се разнася за тѣхъ една сума отъ 116,000,000 л. Ако допуснемъ, че едната третина (106,000 слѣпи) не произвежда никаква работа, то загубата отъ това е 63,600,000 л. (300 деня работни въ годината по 2 лева въ деня).

Презъ послѣднитѣ 5 години Английското общество за предупреждение слѣпотата „енергично проповѣдва идеята, че не бива да има слѣпи, че двѣтѣ третини слѣпи би могли да не бѣдѣтъ слѣпи. Това общество е издало и распрѣстнало съ тази цѣль около 80,000 печатни листа брошури, обявления и пр. Същото общество е назначило премия отъ 2000 лева, за най-доброто съчинение относително „причинитѣ за слѣпотата

и средствата за предупреждението ѝ“. IV Хигиенически конгресъ въ Женева въ 1882 година избра изъ между си жюри, което да се произнесе въ настоящия конгресъ върху представенитѣ му съчинения. Премията получи професора на офталмологията въ Лиежкия университетъ г. Фуксъ.

Докторъ: И. Брадель.

Телеграфически депеша

на

„ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ“.

(Агенция Хавасъ).

Лондонъ, 18 май. „Daily News“ се научава, че Руссия е приела английскитѣ контрапредложения и че като се премахва вече всяко недоразумѣние, афганистанскій въпросъ се изравнява. Емирътъ задържа Зюлфикаръ и Маручакъ. Същия вѣстникъ като говори за Египетъ, опровергава слуха, че князь Бисмаркъ билъ ужъ обѣщаль да поддържа претенцитѣ на бившия Хедивъ.

Вѣна, с. д. Главний директоръ на Ромънската банка рицаръ Франкъ е назначенъ отъ императора командантъ на ордена Францъ-Иосифъ — а орденътъ на желѣзната корона е даденъ на г. Родолфа Манега, представителтъ на „Union Bank“ въ Букурещъ.

Парижъ, 19 май. Въ сената се внесе предложение за блямъ противъ указа на предѣдателя за ланцизацията на пантеона. Туй предложение стана отъ оппозицията но болшинство я отхвърли.

Букурещъ, 20 май. Австрийскій министръ обяви днесъ Австро-Ромънскій търговски договоръ.

Вѣна, с. д. Вѣстницитѣ извѣстятъ, че пълномощния Австро-Унгарскій министръ въ Букурещъ днесъ, понеделникъ, ще събщи на правителството на краля Карла обявяването на търговскій договоръ.

Римъ, с. д. Мълви се между политическитѣ кръгове че Италия приготвявала една голѣма военна миссия натоварена да предаде на Абисинскій царъ Иоанна едно писмо и скъпоцѣнни дарове отъ страна на краля Хумберта.

Берлинъ, с. д. „Сѣверната Германска газета“ заявява, че обнародванитѣ отъ Парижкий кореспондентинъ на „Times“ извѣстия относително недавнашнитѣ преговори между Княза Бисмарка и Лорда Розебури сѣ съвършено безосновни, а сѣ пуснати съ цѣль да подкладжѣтъ недоразумѣнието между Германия и Англия.

 Телеграмми, съхранени въ Софийската телеграфо-пощенска станция, недоставени по не-нахождение на получателитѣ:

Тръпковъ ханъ Каведжиеву, Драги Джешинъ, Дойчинъ Фурунджия, Станко Цвѣтковъ, Поручику Радулову, Arnelativen soud Nicolayou Lazarovic, Adolf Naegler, Стефанъ Аджакъвъ, Ломска улица.

О Б Я В Л Е Н И Я.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 979.

Обявява се на интересующитѣ се за знание, че на 12 юний тая година въ г. София въ канцеларията на 1-й Артиллерийский полкъ въ 10 часа сутринта ще стане търгъ съ тайна конкуренция за доставянieto въ двата артиллерийски полка:

- 1) 650 конски чулове,
- 2) 1000 конски торби, и
- 3) 540 мешинени юлари.

Цѣпата въ оффертитѣ трѣбва да бѣде показана отдѣлно за всѣки предмѣтъ. Оффертитѣ къмъ казанния горѣ срокъ, трѣбва да бѣдатъ представени въ канцеларията на полка. При това, съгласно съ чл. 6 на закона за търговетѣ, трѣбва да бѣдатъ приложени и свидѣтелства за честность и способность, а чуждитѣ подданици освѣнъ това трѣбва да приложатъ и декларации.

Въ назначения день за търга, ще присѣдствува комисия въ съставъ показанъ отъ чл. 44 и 45 закона за публичнитѣ търгове.

Искания залогъ за участие въ търга е 650 лева, за внасянето на които въ съответствующитѣ учреждения, трѣбва да бѣде представена квитанция въ канцеларията на полка въ деня на търга. Перетържка ако потрѣбва, ще стане на 15 юний.

Подробни свѣдѣния, поемнитѣ условия, образцитѣ и тѣхното техническо описание, може да се видятъ всѣки день, освѣнъ празницитѣ, отъ 9 часътъ до 11 предъ пладнѣ и отъ 2 часътъ до 4 послѣ пладнѣ въ канцеларията на 1-й полкъ.

Управителъ дѣлата на артиллерийското управление,
Капитанъ: Никифоровъ.

3—(615)—3 Адютантъ, капитанъ: Тантиловъ.

3-й пѣшій Бдинскій полкъ.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Согласно чл. 3 закона о публичныхъ торгахъ, 3-й пѣшій Бдинскій полкъ симъ обявяетъ для знанія интересующихся, что 30 сего мая въ 9 часовъ утра въ помѣщеніи канцеларіи полка въ г. Видинѣ будутъ произведены торги съ тайной конкуренціей на доставку для нижнихъ чиновъ полка ягвятины, начиная съ 1-го Юния до 1-го сентября сего года.

Подробныя свѣдѣнія и поемныя условия можно видѣть въ полковой канцеларіи всякій присутственный день отъ 9 до 12 часовъ утра и отъ 3-хъ до 5 часовъ пополудни.

Окончателная переторжка будетъ 31 Мая въ 9 часовъ утра.

Гг. конкуренты для участія въ торгахъ должны внести залогъ въ количествѣ 1000 левовъ и документы согласно чл. 6 закона о публичныхъ торгахъ.

г. Видинѣ, 9 Мая 1885 года.

Командиръ 3 пѣшаго Бдинскаго полка,

Подполковникъ Масловъ.

Завѣдывающ. хозяйствомъ, Капитанъ Бѣловъ.

Дѣлопроизводитель, Е. Н. Заверуха.

1—(644)—3

Варненско околийско управление.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

№ 1831.

На основание чл. 3 отъ закона за изгубеній добитѣкъ (юва), Варненското окол. управление обявява за всеобщо знание, че отъ 6 того подъ надзора му се намира една крава юва, намѣрена въ района на Николаевската община, която има слѣдующитѣ бѣлѣзи: 7 год., черна, на челото и опашката бѣло и на десното ухо замба.

Вслѣдствие на това приканва се стопанина на казаната крава да се яви въ окол. управление съ нуждния документъ въ разстояние на 41 день отъ днесъ за да си я получи (съгласно чл. 4 отъ казаній законъ); въ противенъ случай ще бѣде продадена за въ полза на хазната.

г. Варна, 7 май 1885 г.

Окол. началникъ: Ст. Божиловъ.

Секретаръ: М. Ив. Жековъ.

1—(630)—1

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Долуподписаній дѣловодителъ (juge-commissaire) на испаджлитѣ въ несостоятельность търговци Овадия & Братия Даниелъ изъ градъ Никополъ, чрезъ настоящето си умолявамъ всички Гг. кредитори на рѣченитѣ испаджли да се явятъ лично или же чрезъ свои повѣреници на 29 май 1885 год. въ градъ Руссе, за да размислятъ върху направата на спогажданieto (конкордато), съгласно чл.чл. 211—214 отъ търговския законъ.

г. Свищовъ, 9 май 1885 г.

Ат. Г. Каракашовъ.

1—(638)—1

Новоселско околийско управление.

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 2162.

Новоселското окол. управление (Варненско), съ настоящето си като обявява за всеобщо знание, че въ Ново-село (Варненско) се намира безъ стопанинъ (юва) една биволица съ едно женско малаче, които притежаватъ слѣдующитѣ бѣлѣзи: биволицата 8 годишна, косъмъ черъ, правото ѝ ухо отъ върха дюсъ-кесикъ и отъ долу ойма, челото и упашката ѝ има по малко бѣло, таушанъ-сакарж упашката на края бѣла, и малачето 4-мѣсечно, челото му бѣло, носътъ отъ лѣвата страна бѣлъ, очи чакърести и опашката му малко бѣла, приканва стопанинътъ ѝ да се яви въ разстояние на четиредесетъ и единъ день, въ горѣпоменжтото управление, снабденъ съ надлежното свидѣтелство за правоспособность, за да си я получи, понеже слѣдъ истичанieto на горѣпоменжтия срокъ, тя ще бѣде продадена за въ полза на хазната.

с. Ново-село, 30 априлий 1885 г.

За и. д. Новоселскій околийскій началникъ,

3—(605)—3

Секретаръ: Н. Меджидиевъ.

Кулско околийско управление.**ОБЯВЛЕНИЕ**

№ 1368.

Кулското околийско управление, обявява на интересующитѣ се лица, че въ Кулска околия има слѣдующитѣ добитъци безъ стопанинъ (юва):

Въ с. Старопатица, единъ конь съ бѣлѣзи: добъръ, лѣвото му ухо предно цѣпнато, на гърба малко бѣло, 6—7 годишенъ и безъ други бѣлѣзи.

Въ с. Медишевицъ една крава съ бѣлѣзи: 8-годишна сива, маджареста, едра, на дѣсното ухо крайно и лѣвото прѣдирѣзо.

Въ с. Бракевицъ една кобила 8—9 годишна, врана, по гърба и гърдитѣ бѣла и на челото сѣдиново.

Въ с. Шипиково два коня съ бѣлѣзи, абрашасть, червенъ и съ рѣзана опашка; вторий червенъ, на дѣсното ухо цѣпнато и безъ особни бѣлѣзи.

Притежателитѣ на горѣказаннитѣ животни сѣ длъжни въ расстояние на 41 день, отъ деньтъ на обявлението, да се явятъ въ Кулското околийско управление съ нужнитѣ документи и да си ги приематъ; а въ случай че притежателитѣ имъ се не явятъ до опредѣлений срокъ, животнитѣ ще бѣждатъ продадени на публиченъ търгъ съгласно чл. 4 отъ закона за ювитѣ.

г. Кула, 8 май 1885 г.

Кулский окол. началникъ: А. Р. Московъ.

За секретарь: К. Ц. Узунъ.

1—(656)—1

Никополско околийско управление.**ОБЯВЛЕНИЕ**

№ 2038.

Въ чердата на селото Бръстѣ Никополска околия, се намира безъ стопанинъ (юва) една юница, косъмъ сивъ, 2 годишна, на дѣсното ухо кърноухо и предирѣзо а на лѣвото бръсноухо. Отъ деньтъ на обнародванието настоящето ми, въ расстояние на 41 день ако стопанина на тая юница се не яви и докаже право на собственостъ за да си я получи, то слѣдъ истичанието на тоя срокъ тя ще се продаде за въ полза на хазната, съгласно чл. 4 отъ закона за изгубения добитъкъ (юва).

г. Никополь, 10 май 1885 г.

Окол. началникъ: М. Лингоровъ.

Секретарь: Ив. Рашевъ.

1—(658)—1

Ломска окръжна постоянна коммисия**ОБЯВЛЕНИЕ**

№ 999.

Обявява се на почитаемата публика за знание, че въ срѣда на 5 идущий мѣс цѣ юний въ 3 часа по пладнѣ ще се произведе въ канцеларията на Ломското окръж. управление малонаддавателенъ търгъ съ явна конкуренция, за поправката зданието въ което се помещава Кутловското окол. управление. Първоначалното оцѣнение споредъ плана възлиза на 2699 лева. Плана и оцѣне-

нието могатъ да се узнаятъ въ канцеларията на постоянната коммисия. Исканий залогъ е 135 лева.

г. Ломъ, 10 май 1885 г.

Предсѣдатель: Г. Клисурский.

За чл. секретарь: М. Стефановъ.

1—(654)—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1000.

Обявява се на почитаемата публика за знание, че въ понеделникъ на 3 идущий мѣсець юний въ 3 часътъ по пладнѣ ще се произведе въ канцеларията на Ломското окр. управление малонаддавателенъ търгъ, за поправката на Берковската женска болница. Първоначалното оцѣнение споредъ плана възлиза на 2248 лева. Плана и оцѣнението могатъ да се узнаятъ въ канцеларията на постоянната коммисия. Исканий залогъ е 113 лева.

г. Ломъ, 10 май 1885 г.

Предсѣдатель: Г. Клисурский.

За чл. секретарь: М. Стефановъ.

1—(655)—1

Новопазарско околийско управление.**ОБЯВЛЕНИЕ.**

№ 2050.

Новопазарското околийско управление съ настоящето си честь има да обяви за всеобщо знание, че въ мѣстната околийска загона, се намѣрва безъ стопанинъ (юва) едно женско даначе, съ бѣлѣзи: около три години, косъмъ бѣлъ, рога малки и десното ухо отъ края отрѣзано.

Ако въ расстояние на 41 день, отъ дена на обявлението не се яви стопанина му и представи свидѣтелство за собственно притежание, съгласно чл. 5 отъ „закона за изгубения добитъкъ (юва)“, съобщава се, че ще се постѣпи споредъ чл. 4 отъ сѣщия законъ.

г. Новипазаръ, 9 май 1885 г.

За Новопазарский околийский началникъ,

Секретарь: Кожухаровъ.

1—(662)—1

Горнѣ-Орѣховско околийско управление.**ОБЯВЛЕНИЕ**

№ 2522.

На основание чл. 3 отъ „закона на изгубения добитъкъ (юва)“, Горнѣ-Орѣховското околийско управление, честь има да обяви на почитаемата публика, че въ селската черда на с. Арбанаси, се намѣрватъ безъ стопани (юва) единъ конь, двѣ кобили и една крава съ слѣдующитѣ бѣлѣзи: коньтъ 10 години, косъмъ члестъ; едната кобила 10 год., косъмъ червенъ, камбуреста и на челото малко бѣло; другата 3 год., косъмъ сивъ, други особни бѣлѣзи нѣма; кравата 3 години, косъмъ бѣлъ, рога напредъ, около ушитѣ има черно.

Ако въ расстояние на 41 день отъ деньтъ на обявлението въ „Държавенъ Вѣстникъ“, не се явятъ стопанитѣ имъ и представятъ свидѣтелство за правособ-

ственностъ, то съгласно чл. 4 отъ сѣщия законъ, поменѣтитѣ добичета ще бѣдять продадени на публиченъ търгъ за въ полза на хазната.

г. Г.-Орѣховица, 8 май 1885 г.

За окол. нач., и д. секрет. М. Бошнаковъ.

1—(661)—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1607.

Добричското околийско управление, съгласно чл. 3 отъ законъта за изгубения добитъкъ (юва), явява за всеобщо знание, че отъ 29 априлий, подъ надзора му се намира единъ конь, съ бѣлѣзитѣ: 8 годишенъ, черенъ, на заднитѣ си крака има малко бѣло и на челото тоже има малко бѣло, който конь е хванатъ въ Кадиевската община.

Вслѣдствие на това, поканва се притежателя на въпросния конь, въ расстояние на 41 день отъ днесъ да се яви въ околийското управление съ нуждитѣ документи за да си го получи (чл. 4 отъ горѣспоменѣтия законъ); въ противенъ случай слѣдъ истичанието на срока, ще се продаде за въ полза на хазната.

г. Добричъ, 3 май 1885 г.

Околийский начальникъ; Н. Щеревъ.

За секретаръ: Н. Поповъ.

1—(664)—1

Ловчанский окръженъ съдъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 2268.

Съгласно ст. 850 отъ Врѣменнитѣ Сѣдеб. Правила, Ловчанский окръж. съдъ обявява, че търси избѣгналия преди двѣ-три години отъ военната повинность Василь Ивановъ, бивший жителъ отъ с. Малки-Изворъ, Тетевенска околия, а по настоящемъ съ неизвѣстно мѣстожителство, който се подозрѣва въ разбойничествувание, а именно по заведеното отъ сѣдебния слѣдователъ на II участъкъ при този съдъ слѣдственено дѣло № 9 по описа за 1885 год.

Отличителнитѣ бѣлѣзи на Василь Ивановъ сѣ тѣзи: възраст 25—26 годишна, нежененъ, късавъ, грапавъ, сухъ и въ краката патарестъ.

Съдътъ умолява всѣкого, който знае или би узналъ, гдѣ се нахожда реченния Василь Ивановъ, да яви това на най-близкитѣ полицейски и административни власти, а тѣзи послѣднитѣ се умоляватъ незабавно да го прѣпроводятъ въ съда, по установеный редъ.

г. Ловечъ, 7 май 1885 г.

Предсѣдатель: Н. Недѣлчевъ.

Секретаръ: А. И. Вълчевъ.

1—(659)—3

II-й Софийский град. мировий съдия.

ПРИЗОВКА

№ 306.

II-ий Соф. град. мир. съдия, на основание ст. 115 отъ Врѣм. Сѣд. Правила, призовава бивший Софийский жителъ Димитръ Ан. Чавдаровъ, понастоящемъ живущъ

въ Тулча (Ромѣния), да се яви въ стаята на засѣданieto му въ г. София лично или чрезъ свой законенъ повѣренникъ въ четири-мѣсеченъ срокъ отъ трикратното публикуване на настоящата призовка въ „Държавенъ Вѣстникъ“, за да отговаря по искъта на Димитръ Казиковъ, жит. Софийский, за 832 лева, частъ отъ кредитъ и частъ отъ стока.

Въ противенъ случай ще се постѣпи, съгласно ст. 115 отъ сѣдопроизводството по гражд. дѣла, подсѣдни на мировитѣ сѣдии.

г. София, 15 май 1885 г.

II-ий Соф. град. мир. съдия: Ат. Симовъ.

Секретаръ: А. Т. Казанджиевъ.

1—(660)—3

ПОВѢСТКА

№ 171.

До господина Ради Теодоровъ изъ г. Силистра, а по настоящемъ живущъ въ градъ Черна-Вода (Ромѣния).

Подписаний сѣдеб. приставъ при Силистренский окр. сѣдъ, Никола Г. Сукнаровъ, на основание изпълнителния листъ подъ №. 877, издаденъ отъ Силистренский окр. сѣдъ, на 14 февруарий 1885 год., въ полза на Силистренската сиротска каса, противъ васъ за сумма отъ 9235 лева, лихвитѣ имъ отъ 22 априлий 1883 г. до 7 юний 1884 г. 944 лева и 84 стот. и лихва отъ 7 юний 1884 г. до исплащанието и сѣдебнитѣ разноски 225 л. и 88 ст. чрезъ настоящата си повѣстка ви съобщавамъ, г-не Теодоровъ, да се явите въ канцеларията ми при Силистренский окръж. сѣдъ и внесете горнята сумма до два мѣсеца слѣдъ троекратното обнародване настоящата повѣстка въ „Държавенъ Вѣстникъ“, съгласно ст. 430 отъ Врѣменнитѣ Сѣдебни Правила; въ противенъ случай, ще се постѣпи съгласно ст. 333 отъ сѣщитѣ Правила къмъ описа и продажбата на недвижимитѣ ви имущества находящи се въ г. Силистра, а именно: 1) три дюкяна № № 2, 49 и 137; 2) една къща № 3, и 3) двѣ лозя отъ около 6½ уврата въ Силистренскитѣ лѣзя.

г. Силистра, 2 априлий 1885 г.

Сѣдеб. приставъ: Н. Г. Сукнаровъ.

1—(417)—3

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 1521.

Търновский окръженъ съдъ, съгласно ст. ст. 850 и 853 отъ Врѣменнитѣ Сѣдебни Правила, превиква Хатидже Халилова Арсланъ Бейева на 80—85 година, бивша жителка на градъ Търново, а днесъ живуща въ Турция, въ г. Маница, Измирский санджакъ, да се яви въ слѣдственната камера на Горнѣ-Орѣховский сѣдебенъ слѣдователъ, въ расстояние на 6 мѣсеченъ срокъ отъ публикуване настоящемъ, за да бѣде испитана въ качество на обвиняема въ подлогъ на една тания, по дѣлото № 150/84 година, съ която тания незаконно за своята 120 дюлюма върбова гора на жителитѣ отъ г. Никюпъ, Горнѣ-Орѣховска околия, Търновский окръжъ.

г. Търново, 3 априлий 1885 г.

II. предсѣдатель: Хр. Брусевъ.

II. секретаръ: С. Генковъ.

1—(425)—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2655.

Видинский окр. съдъ, на основание ст. ст. 850 и 851 п. 1, 2 и 3 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, търси отклонившия се отъ предварителното дирение Пелко Цоловъ-Цоковъ, жителъ изъ с. Грамада, Вид. окръгъ, Кулска околия, обвиняемъ въ запалване сѣното на съжителя си Вълчо Матовъ.

Отличителнитѣ бѣлѣзи на обвиняемия Пелко Цоловъ-Цоковъ сж: рѣстъ сръденъ, 33 годишенъ, очи сиви, вежди черни, коси черно-русинкави, лице грававо и дълговато, мустаки дебели черни, брада нѣма; за това, който знае гдѣ се намира горѣпоменхтия обвиняемъ, длъженъ е да яви на най-близкитѣ полицейски власти, а тѣзи послѣднитѣ се умоляватъ да го представятъ въ Видинский окр. съдъ.

г. Видинъ, 6 май 1885 г.

Предсѣдатель: Тр. Г. Гаази.

Секретарь: Хр. Живковъ.

3—(616)—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2408.

Софийский окр. Съдъ съ опредѣлението си No. 11, станало въ распоредителното му засѣдание по углавно отдѣление на 2 мартъ наст. год. и на основание ст. ст. 850—854 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, обявява за всеобщо знание, че търси отклонившата се отъ съда Рифка Хаскаловичъ, (Австрийска подданница), обвиняема въ написание обида съ думи на полицейския приставъ Черневъ въ врѣме на изпълнение служебнитѣ му обязанности.

Рифка Хаскаловичъ е: 40—42 годишна възраст, женена, неграмотна, рѣстъ и тѣлосложение сръдни, говори австрийски и по малко български.

Реченный съдъ умолява всѣкого, който би узналъ мѣстожителството на Рифка Хаскаловичъ, да я извести на най-близкитѣ власти, а тѣзи послѣднитѣ се умоляватъ да я препроводятъ веднага въ Софийский окръженъ съдъ.

г. София, 8 май 1885 г.

Предсѣдатель: В. Мариновъ.

Подсекретарь: Ив. П. Винаревъ.

3—(604)—3

Софийский апелативенъ съдъ.

РЪШЕНИЕ

№ 134.

Въ името на Негово Височество Александръ I-ий князь Вългарский, Софийский апелативенъ съдъ въ гражданско отдѣление на 5 ноемврий хиляда осемстотинъ осемдесетъ и четвърта година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: предсѣдатель Димитрий Михайловъ, членове: Василь Христовъ, Д-ръ М. Шишмановъ, при секретаря Св. Димитровъ и въ присѣтствието на помощникъ-прокурора В. П. Вичевъ, слуша доложеното отъ члена Василь Христовъ гражданско дѣло № 25, по въззива на Адолфъ В. Коларъ, отъ г. София, срещу задочното рѣшение на Софийский

окръж. съдъ отъ 3 ноемврий 1883 г. подъ № 395, съ което е отхвърленъ искътъ му срещу Тончо Владовъ, живущъ въ г. Тулча (Румѣния), за 5159¹/₂ лева.

Дѣлото се разгледа само въ присѣтствие на апелатора Адолфъ В. Коларъ.

Обстоятелствата сж:

На 9 декемврий 1883 год., Адолфъ В. Коларъ отъ г. София съ прошение до Софийский окр. съдъ заявилъ искъ срещу Тончо Владовъ въ г. Тулча (Доброджа) за 5159 лева и 50 ст. останали отъ построяване на една къща въ г. София. За обяснение на тоя искъ, той — Коларъ — представилъ разяснение, въ качество на архитектъ при съграждането на къщата, въ която се намирало Министерството на Общитѣ Сгради съ наемъ, по просбата на стонанина на къщата — Тончо Владова, той — Коларъ израсходвалъ за негова смѣтка 5159 л. и 50 стот., която сума Владовъ повече отъ една година искалъ да му възвърне, то молилъ Софийский окр. съдъ, съгласно ст. ст. 114 п. 2 и 115 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, да се привика предъ съдъ и да се осъди на указаната сума и на сждебнитѣ разноси.

Сжда слѣдъ заключението на помощникъ-прокурора, като има предъвидъ: 1) представената отъ Адолфъ В. Коларъ смѣтка, отъ която се вижда единъ остатъкъ 5285 лева ⁸/₁₀₀, да взема отъ Тонча Владовъ по постройката на къщата му и ако напълно нѣма доказвающа сила за подкрѣпление на иска му, но все-таки до нейдѣ указва, че между истецъ и отвѣтника е съществувало извѣстенъ родъ на земания и давания, слѣдователно иска на Колара не е съвѣтъмъ бездоказателенъ; 2) въ подобни случаи когато иска се основава на документи, които не напълно го доказватъ, то въ такъвъ случай за допълнение на доказателствата, законодателя е предвидѣлъ клѣтва; 3) тъй както сжда за правилно оцѣнение искътъ на А. В. Коларъ намира за необходимо той да потвърди вѣрността на своята смѣтка съ клѣтва, съгласно ст. ст. 196, 197 п. 2, отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, която клѣтва биде положена отъ Колара, и 4) тъй както въ искомето си прошение и въ въззивата си жалба А. В. Коларъ говори за 5159 лева и ⁵⁰/₁₀₀, за която сума и заплатилъ мито, за лихви нищо не споменава, то неговото искание въ уголѣмяване на искътъ му 125 лева и ⁶⁸/₁₀₀ и лихви, неможе да се уважи; на тия основания,

Р ѣ ш и е:

Отмѣнява рѣшението на Софийский окръженъ съдъ отъ 3 ноемврий 1883 година № 395 и осжда отвѣтника Тончо Владовъ, живущъ въ г. Тулча (Румѣния), да заплати на истецъ Адолфъ В. Коларъ изъ г. София 5159 лева и 50 стот. (петъ хиляди сто и петдесетъ и деветъ лева и 50 стотинки) и сждебнитѣ и по водение на дѣлото разноси.

Недоволната отъ настоящето рѣшение страна има право на потѣжване предъ Върховний Съдъ въ двамѣсеченъ срокъ отъ деня на връчванието ѝ пренисъ отъ него, съгласно съ закона за сроковетѣ отъ 24 декемврий 1880 година.

На първообразното подписали: предсѣдатель Д. Михайловъ, членове: В. Христовъ, Д-ръ М. Шишмановъ, приподписалъ секретаря Св. Димитровъ.

Подпредсѣдатель: П. Урумовъ.

Секретарь: Др. Табаковъ.

1—(629)—1

Софийский сѣдебенъ приставъ.

ЗАПОРНА ПРИЗОВКА

№ 578.

До господина Х. Берджие Френский подданикъ.

Вслѣдствие заявленieto, подадено отъ г-на Д. Грековъ, жит. Софийский, отъ 9 май т. г., регистровано въ ввѣренната ми канцелария подъ № 296, въ донѣявление на призовката ми подъ № 356, обнародвана въ „Държ. Вѣстникъ“ брой 37, 38 и 40 отъ сѣш. год., и съобразно ст. 115 отъ Врѣм. Сѣд. Правила, призовавамъ ви да се явите лично или чрезъ законенъ повѣренникъ въ канцеларията ми въ г. София въ петнадесетъ-дневенъ срокъ слѣдъ трикратното публикуване настоящата призовка въ „Държ. Вѣстникъ“ и да заплатите доброволно дългътъ си, предвиденъ изпълнителния листъ подъ № 1753, издаденъ отъ Софийский окр. сѣдъ въ полза на Д. Грековъ противъ васъ, за 19,614 лева и 20 ст. заедно съ законната имъ лихва отъ 15 мартъ 1884 год. до деньтъ на исплащанieto имъ и също да заплатите 1255 лева сѣдебни и по водение дѣлото разпоски; въ противенъ случай не внесете горнята сума ще пристѣпна, на основание ст. ст. 430, 433 и 434 отъ сѣщитѣ правила къмъ опись, оцѣнение и продажба на чифликътъ ви, находящъ се въ землището на с. Бариево, Новоселска околия, върху който е наложенъ запорътъ; въ такъвъ случай ви трѣбва да се явите и при описа

г. София, 15 май 1885 год.

Сѣдебенъ приставъ: В. Джерекаровъ.

2-(667)—3

РЕЗОЛЮЦИЯ

№ 189.

Въ името на Негово Височество Александръ I-ий князь Българский, на 8 мартъ 1885 год. Радомирский мир. сѣдия въ откритото си сѣдебно засѣдание разгледва граж. дѣло №. 1260/84 по искътъ на Димитръ Цвѣтковъ-Пчелинский изъ г. София, срещу Мехмедъ Хасановъ и Хюсинъ Мутишовъ бивши жит. на г. Радомиръ а по настоящемъ живущи задъ граница (Македония) въ г. Сересъ, за 3054¹/₂ гроша и възъ основание чл. чл. 39, 48, 61, 68, 100, 103, 109, 113, 115, 116, 120, 121 и 129 отъ гражд. мирово сѣдопроизводство,

Рѣши задочно:

1) Осѣжда отъ отвѣтниците Мехмедъ Хасановъ бивши жителъ на г. Радомиръ а сега живущъ задъ граница (Македония) въ г. Сересъ, да заплати на истца Димитръ Цвѣтковъ-Пчелинский ж. на г. София 2900 гр. и 150 лева за сѣдебни пжтни разноски и публикации;

2) Искътъ на истца срещу отвѣтника Хюсинъ Мутишовъ за 154 гр. отхвърля като не доказанъ.

Рѣшението подлежи на отзивъ предъ сѣщия сѣдъ въ двѣ-недѣленъ срокъ отъ деньтъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето рѣшение въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Мировий сѣдия: Х. Кожухаровъ.

Секретаръ: К. Пановъ.

1-(372)—1

Орѣховский сѣдебенъ приставъ.

ВЪЗБРАНА

№ 168.

Подписаний Николай Ив. Табаковъ, п. сѣд. приставъ при Орѣховский окр. сѣдъ, на II участъкъ, вслѣдствие заповѣдта, издадена отъ сѣщия сѣдъ на 25 февр. н. г. подъ №. 1048, въ полза на Петко Д. Катрановъ отъ градъ Орѣхово, срещу Вълко Кънговъ и порѣчителя му Куно Банковъ, ж.ж. на с. Реселецъ, за 2800 лева, и съгласно ст. 248 отъ Врѣм. Сѣд. Правила, днесъ на 16 мартъ 1885 год. налагамъ запоръ на слѣдующитѣ недвижими имущества длъжникови и на порѣчителя му: 1) една ливада въ околността на село Реселецъ, въ мѣстността „Куклитѣ“, състояща отъ около 10 дюлюма, съ сѣсѣди: Х. Амишовци, Куклитѣ и Петранъ Стефановъ; 2) една воденица въ сѣщата околностъ на рѣката „Прескокъ“ съ два мѣлни камъци, въ сѣсѣдство: Бойчо Христовъ и Нино Петковъ; 3) едно мѣсто въ мѣстността „Цѣрвица“ отъ около 4 дюл., въ сѣсѣдство: Вълко Банковъ, Нано Банковъ, Петко Иоловъ и Иванъ Банковъ; 4) едно мѣсто въ острова край р. Искръ отъ около 4 дюлюма, въ сѣсѣдство: Нано Банковъ, Цено Иванчовъ, Дѣдо Кънчо и Вълко Банковъ; 5) едно мѣсто отвѣдъ „Прокопанта“ отъ около 4 дюл., въ сѣсѣдство: Бацо Велювъ, Таю Симеоновъ, Моно Върбановъ и Герго Велювъ; 6) едно мѣсто на „Умитѣ“ отъ около 4 дюл., въ сѣсѣдство: Вълко Банковъ, Иванъ Лиловъ, Бацо Илиевъ и Иванъ Даювъ, и 7) едно мѣсто „подъ пшурката“ отъ около 4 дюл., въ сѣсѣдство: Кръсто Даювъ, Георги Вейковъ, Димитръ Петрановъ и Велика Сивова; до снемание на настоящата възбрана тѣзи имущества не подлежатъ на отчуждение.

П. сѣд. приставъ: Н. Ив. Табаковъ.

1--(389)—1

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 48.

Съгласно ст. 456 отъ Врѣм. Сѣд. Правила, обявямъ за всеобщо знание, че на основание изпълнителный листъ №. 2324, издаденъ отъ Руссенский град. мир. сѣдия на 28 декември 1884 г., въ полза на Никола Н. Чалжковъ, повѣренникъ на Вениаминъ Вентура, срещу Ангелъ Добревъ, мѣстенъ жит., за искъ отъ 2180 гроша, ще се продава недвижимото имущество на тоя послѣдний, състояще отъ единъ дюкянъ № 146 въ г. Руссе, улица Александровска, съ плетни стѣни, едноетаженъ, керемиденъ покривъ, съ дължина 8²⁵/₁₀₀ метра, ширина 6³⁵/₁₀₀ метра и височина 3 метра, ограниченъ отъ сѣсѣди: Георгий Добревъ, Костаки Мариновъ, Тодорица Бойчева и главната улица. Това имущество е оцѣнено за 4000 лева. — Надаванието по тая оцѣнка ще трае 31 день, като се счита отъ деньтъ на послѣдното трикратно обнародване на настоящето.

За разглежданieto на формалноститѣ отъ Гг. надавачитѣ канцеларията ми е отворена отъ 8—12 часа предъ обѣдъ и отъ 2—6 часа вечеръ въ присѣдственитѣ дни.

Руссе, 16 мартъ 1885 г.

Пом. сѣд. приставъ: П. Бобчевский.

1-(378)—1

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 179.

Подписаний Николай Ив. Табаковъ, п. съдеб. приставъ при Орѣх. окр. съдъ отъ II участъкъ, вслѣдствие повърнатото ми съ предложение отъ същия съдъ на 25 януарий н. г. подъ № 459, изпълнителното дѣло No. 7, за произведената отъ бившия при Вратч. окр. съдъ съд. приставъ Т. Ванковъ, продажба една воденица и бр нище, по послѣдствието изпълнителния листъ издаденъ отъ Вратч. окр. съдъ на 24 юлий 1881 година, подъ № 1160, въ полза на Цвѣта Цекова отъ с. Попница, срещу Хусо Мутишовъ бившия жителъ на с. Попница, за 2000 гр. и други 50 фр. съдебни разноси и съгласно ст. ст. 451, 452, 455, 456, 457, 458, 461, 462, 463 и 464 отъ Врѣмен. Съдебни Правила, обявявамъ за всеобщо знание, че слѣдъ трикратното обнародване на настоящето ми въ „Държав. Вѣстникъ“ съобразно измѣнението на ст. 454 и 465 отъ същитѣ Правила, ще се продаватъ на публиченъ търгъ единъ камъкъ отъ воденицата на Хусо Мутишовъ, находяща се въ околността на с. Попница на р. Скалъ, здание камъненъ temelъ, съ джчени зидове и покрита съ камънни плочи, и едно бранище въ сѣщата околностъ край поменѣтата воденица, състояще отъ около (5) петъ дюлюма, съ съсъди: Мустафа Ходжа, Османъ Мутишовъ, р. Скалъ и Сохашкий пѣтъ, оцѣнени за 3000 гроша.

Този имуществъ не сж заложени никому, ще се продаватъ съгласно опредѣлението на Орѣхов. окр. съдъ отъ 19 януарий н. г. подъ No. 46. Желаящитѣ г. г. могатъ да се явятъ свободно въ канцеларията ми всѣки день частъ отъ 9—12 предъ пладнѣ и отъ 2—5 послѣ освѣтнъ неприсутственнитѣ дни, гдѣто ще имъ бѣдатъ достъпни всичкитѣ формалности за надаване, което ще почне отъ първоначалната имъ оцѣнка.

с. Б. Слатина, 1 априлий 1885 г.

П. съдеб. приставъ: Н. Ив. Табаковъ.

1—(412)—3

Еленский мировий съдия.

ПРИЗОВКА

№ 2407.

Еленский мировий съдия, съгласно ст. 115 н. 3 отъ Врѣмен. Съдебни Правила, призовава Цончо Петровъ изъ м. Черешовъ-дѣлъ с. Распоповци, Еленска околия, живущъ въ невзвѣстно мѣстожителство, да се яви въ камарата на Еленското мирово съдилище, най-късно до шесть мѣсеца, отъ послѣднето трикратно публикуване на настоящата въ „Държавенъ Вѣстникъ“, за да отговори на заявения противъ него искъ, по записъ 2905 гроша отъ Иванъ Минчевъ Михайловский изъ г. Елена.

Въ случай на неявяване, мировий съдия ще постъпн съгласно чл. чл. 115 и 116 отъ гражданското мирово съдопроизводство.

г. Елена, 3 априлий 1885 г.

Мировий съдия: Д. Карагъзовъ.

Секретаръ: С. Симеоновъ.

1—(413)—3

Видинский съдебенъ приставъ.

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 66.

Подписаний, помощникъ на съдебния приставъ при Видинский окр. съдъ, Д. Каракашевъ, на основание изпълнителний листъ No. 469, издаденъ отъ Видинский мировий съдия въ полза на Любомиръ Данаиловъ отъ Видинъ, срещу Яшаръ Ибрахимовъ и Фатме Абдулова отъ същия градъ, за 5000 гр. по записъ и съгласно ст. ст. 451, 452, 454, 457, 461 и 465 отъ Врѣм. Съдеб. Правила, честь имамъ да извѣстя на почтаемата публика, че 31 день слѣдъ трикратното обнародване настоящето въ „Държавенъ Вѣстникъ“, ще се продава въ канцеларията ми при Видинский окр. съдъ слѣдующето принадлежаще на отвѣтницитѣ недвижимо имущество:

1) Една къща по-голъма и една по-малка въ единъ и същия дворъ, които сж намиратъ въ г. Видинъ, въ улица Борисова, между съсъди: Ибраимъ Капетанъ, Елизеръ Алмехъ и пѣтъ, оцѣнени за 2000 гроша и неподлежатъ на никакъвъ залогъ.

Умоляватъ се онѣзъ г-да, които желаятъ да купятъ горѣописаното имущество, да се явятъ въ канцеларията ми за надаване.

г. Видинъ, 4 априлий 1885 г.

Помощ. съд. приставъ: Д. Каракашовъ.

1—(415)—3

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 67.

Подписаний, помощникъ на съдебния приставъ при Видинский окр. съдъ, Д. Каракашевъ, на основание изпълнителний листъ № 20, издаденъ отъ Видинский окр. съдъ въ полза на Любомиръ Данаиловъ повѣренникъ на Иозевъ Б. Авраамъ отъ Вѣлградъ, срещу Исаака и Авраама Шентови-Алкалиели отъ Видинъ, за искъ отъ 110 наполеона и съгласно ст. ст. 451, 452, 454, 457, 461 и 465 отъ Врѣменнитѣ Съдебни Правила, честь имамъ да извѣстя почит. публика, че 31 день слѣдъ троекратното обнародване настоящето въ „Държавенъ Вѣстникъ“ ще се продава въ канцеларията ми при Видинский окр. съдъ слѣдующето принадлежаще на отвѣтницитѣ недвижимо имущество:

1) Една къща, находяща се въ г. Видинъ, въ улица Асенова, подъ No. 120, съ съсъди: Мушонъ Барухъ, Нисимъ Коинъ и пѣтъ (улица). Тази къща е построена отъ слабъ материалъ на два етажа, отъ които долния съдържа двѣ стаи за живѣние, а горния една и покрита съ керемиди. Оцѣнена за 2000 гроша.

Умоляватъ се онѣзъ г-да, които желаятъ да купятъ горѣупоменѣтата къща, да се явятъ въ канцеларията ми за надаване.

г. Видинъ, 4 априлий 1885 г.

Помощ. съд. приставъ: Д. Каракашевъ.

1—(416)—3

Видински окръженъ съдъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2489.

Видински окр. съдъ, на основание ст. 850 и 851 отъ Врѣм. Сѣд. Правила, търси отклонивши се отъ съдебното дирение Мехмедъ Мехмедовъ, жит. изъ г. Видинъ, обвиняемъ въ ограбване и подпалване берберницата на Нури Исмаиловъ, жителъ отъ сѣщия градъ.

Обвиняемия Мехмедъ Мехмедовъ е на 22—23 годишна възраст, на лице и слаба сухъ, ръстъ сѣдна, очи, вѣжди и коса черни, мустаки нѣма и ходи малко нагърбовано.

Който знае гдѣ се намира казанния Мехмедовъ, за тѣлжава се да обади на мѣстнитѣ власти, а тия послѣднитѣ се умоляватъ да го препроводятъ въ Видински окръженъ съдъ.

г. Видинъ, 29 априлий 1885 год.

Предсѣдатель: Тр. Г. Гаази.

Секретаръ: Хр. Живковъ.

1—(593)—3

Раховски мировий сѣдия.

ПРИЗОВКА

№ 374.

Раховски мировий сѣдия, съгласно ст. 115 п. 3 отъ Врѣм. Сѣд. Правила, призовава Юсуфа Муляковъ, бѣгшии жителъ въ с. Кнежа, Орѣховска околия, понастоящемъ живущъ въ Турция задграница съ неизвѣстно мѣстожителство, за да се яви самъ лично или чрезъ законенъ повѣренникъ въ канцеларията на Рахов. мирово сѣдильце най-късно до шесть мѣсеца отъ послѣдното трикратно публикуване на настоящата въ „Държавенъ Вѣстникъ“, за да отговори на предавения срещу му искъ отъ Игнатъ Поповъ, жителъ отъ с. Луковитъ, за 500 гроша съ записъ.

Въ случай на неявяване мировий сѣдия ще постѣпи съгласно ст. ст. 71, 115 и 116 отъ граждан. мирово сѣдопроизводство.

г. Рахово, 5 мартъ 1885 г.

Мировий сѣдия: Братановъ.

Секретаръ: С. И. Поповъ.

1—(345)—3

ЗАОЧНО РЪШЕНИЕ

№ 147.

Въ името на Негово Височество Александръ I-ий князь Българскии, презъ хиляда осемстотинъ осемдесетъ и шета година на четвъртий мартъ, Еленскии мировий сѣдия Д. Карагъзовъ, въ отворено съдебно засѣдание разгледа гражданското дѣло подъ № 99/84 г. по описа, възбудено отъ Х. Михаила Н. Момчиловъ изъ г. Елена, противъ наслѣдницитѣ на покойния Димитръ Драгановъ изъ махал. Стаматовци — съ Распоповци, именно: Тодоръ, Драганъ, Христо, Елена и Яна Димитрови, за искъ по записъ 960 гроша.

Обстоятелствата на дѣлото сѣ: Момчиловъ подаль прошение въ Еленскии мировий сѣдъ, на 8 февруарий 1884 г., регистрирано подъ № 258, съ което за-

явилъ, че ималъ да взема съ силата на единъ записъ отъ Димитръ Драгановъ Чалжкъ съ дата 27 октомвр. 1873 г. 600 гроша и изработената имъ лихва по $\frac{40}{40}$ на % гр. на мѣсеца до послѣдното имъ исплащанне, и до неговото умираие изработената за 60 м-ца лихва възлиза на 360 гр., всичко 960 гроша, понеже наслѣдницитѣ му, като живѣяли въ разни мѣста, а именно: Тодоръ въ Ченгене-сарай, Видинскии окръгъ, Драганъ въ г. Ибраила, Крал. Ромъния, Христо съ неизвѣстно мѣстожителство, Елена въ с. Арнаутлии, Русч. окръгъ, и Яна въ село Златарица, Еленска околия, като моли призоваването по установеный редъ и осъжданието имъ за исплащанне бащиния си дългъ отъ недвижимитѣ му имущества.

При разглежданието на дѣлото въ днешното съдебно засѣдание, яви се вѣсто истца пълномощникътъ му Иванъ Велчевъ изъ г. Елена, и подписавшитѣ се въ записъ свидѣтели: Иванъ Икономовъ и Никола Лазаровъ отъ сѣщия градъ, а отвѣтницитѣ не се явиха нито лично нито чрезъ повѣренникъ, ако и да се призоваха съ призовка подъ № 336, обнародвана въ „Държавенъ Вѣстникъ“ въ бр. бр. № № 43, 44 и 45 презъ 1884 г. за да отговарятъ на заявений искъ.

По просбата на пълномощника, мировий сѣдия еа основание чл. чл. 115 и 116 отъ гражданското мирово сѣдопроизводство, пристѣпи да разгледа и рѣши дѣлото заочно. Истецова пълномощникъ за подкрепление иска си поднесе единъ записъ съ дата 26 октомвр. 1873 г. съ който покойния Димитръ Драгановъ Чалжкъ, се задължилъ на Х. Михаила Н. Момчиловъ 600 гроша съ узаконена лихва до послѣдното имъ исплащанне, като настоя испълнението на искового прошение.

Мировий сѣдия за да рѣши това дѣло, като взе въ съображение:

1) Отвѣтницитѣ се призоваха съ призовка подъ №. 336 обнародвана въ „Държавенъ Вѣстникъ“ въ бр. бр. № № 43, 44 и 45, не се явиха нито лично, нито чрезъ повѣренникъ за да отговарятъ на заявения искъ;

2) Че силата на свидѣтелскитѣ показания споредъ достоверността и вѣроятността на тѣхнитѣ показания се опредѣлятъ отъ мировий сѣдия — чл. 68 отъ гражд. мирово сѣдопроизводство;

3) Че всѣкой родъ книжа извършени по установения редъ се приематъ по съображение отъ мировий сѣдия при рѣшението на дѣлото — чл. 71 отъ сѣщото сѣдопроизводство, и

4) Че отъ свидѣтелскитѣ показания се констатира основателността на записъ, съ който покойния Димитръ Драгановъ дължи 600 гроша съ лихва на % гроша по 40 паря, до послѣдното имъ исплащанне, начиная отъ 26 октомвр. 1873 г. на Х. Михаила Н. Момчиловъ. Въ такъвъ случай исканieto пълномощниково, да се осъдятъ отвѣтниковитѣ наслѣдници на вѣдвиденитѣ въ записъ 600 гроша и изработената имъ лихва за 60 мѣсеца до бащината имъ смъртъ 360 гр., всичко 960 гр., както и всѣкитѣ послѣдовавши до послѣдното имъ исплащанне разности отъ бащиното имъ недвижимо имущество, нѣщо което се потвърди и отъ свидѣтелскитѣ показания се счита основателно.

И на основание чл. чл. 13, 46, 48, 49, 61, 100, 115 и 116 отъ гражданското мирово сѣдопроизводство и чл. 99 отъ притурката на търговскии отом. законъ,

Заочно опредѣли:

Наслѣдниците на покойния Димитръ Драгановъ Чалжкъ отъ м. Стаматювци — с. Распоповци Елен. околия, именно: Тодоръ въ Ченгене-сарай, Видин. окръгъ, Драганъ въ г. Ибраила, Крал. Ромъния, Христо въ неизвѣстно мѣстожителство, Елена въ с. Арнаутли, Русч. окръгъ, и Яна въ с. Златарица, Елен. околия, да заплатятъ отъ бащиното си имущество на Х. Михаила Н. Момчиловъ отъ г. Елена, дълга му срещу записа 600 гр. и за 60 мѣсеца изработената имъ лихва 360 гр., всичко деветстотинъ и шестдесетъ (960) гр. и послѣдовавшитѣ до послѣдното исплащане разности. съ право на отзивъ при Елен. мир. съдъ въ двѣ-недѣленъ срокъ или съ право на въззивъ по апелативенъ редъ при Търновский окр. съдъ въ мѣсеченъ срокъ отъ врѣме на послѣдното публикуване въ „Държавенъ Вѣстникъ“, съгласно чл. чл. 120, 121, 122 и 123 отъ граждан. мирово съдопроизводство.

Мировий съдия: Д. Карагъзовъ.

1—(392)—3

ПРИЗОВКА.

№ 1511.

Варненский градский мировий съдия, на основание ст. 115 п. 2 отъ Врѣмнничѣ Сждебни Правила, призовава Неджа Тахировъ, бивший Варненски жителъ, по настоящемъ живущъ въ Цариградъ, да се яви въ камарата на повѣренното му мирово съдилище, въ четири-мѣсеченъ срокъ, считанъ отъ деня на трикратното публикуване на настоящата призовка въ „Държавенъ Вѣстникъ“, за отговоръ на предавения противъ него искъ отъ Варненский жителъ Никола Д. Провадалиевъ за 346 лева по записъ.

Въ случай на неявка, мировий съдия ще постѣпни съгласно ст. ст. 115 и 116 отъ гражданското мирово съдопроизводство.

г. Варна 13 мартъ 1885 г.

Мировий съдия: П. Едрецовъ.

Секретарь: С. В. Меразчиевъ.

1—(362)—3

Свищовский сждебенъ приставъ.**ОБЯВЛЕНИЕ**

№ 48.

Подписаний Д. Вълневъ, съд. приставъ на II участъкъ при Свищовский окр. съдъ, на основание ст.ст. 451, 452, 454, 455 и 456 отъ Врѣм. Съд. Правила, обявявамъ, че отъ дельтъ на троекратното обнародване настоящето въ „Държ. Вѣстникъ“ и до 61 день, ще се продава съ наддавание недвижимото имущество на Ангела Караивановъ отъ с. Козловецъ, състояще: 1) отъ една къща разложена въ сѣщото село въ горния махала на връхъ земи, съзидана отъ сурови керпичи и покрита съ керемиди и съ дворъ около 2 дюлюма, съ съседитѣ: Петръ Ламбевъ, Начо Ламбевъ и отъ другитѣ двѣ страни пътъ, оцѣнена отъ ищеца за гроша 2950.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣнката гроша 2950. Това имущество не е заложено никому и се продава за

исплащане дельтъ му, къмъ Апостола Г. Самоковлиевъ отъ г. Свищовъ, по изпълнителний листъ № 3042.

Желающитѣ г-да да купятъ това имущество могатъ да присѣтствуватъ ежедневно въ канцеларията ми отъ 9—12 часа предъ обѣдъ и отъ 2—4 послѣ пладнѣ по европейски, за разглеждане всичкитѣ книжа по тази продажба, освѣнъ неприсѣтственнитѣ дни, да запишатъ наддаванията си въ продавателний листъ.

Съд. приставъ: Д. Вълневъ.

1—(238)—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 52.

Подписаний Д. Вълневъ, съд. приставъ на II участъкъ при Свищовский окр. съдъ, на основание ст.ст. 451, 452, 454, 455 и 456 отъ Врѣм. Съд. Правила, обявявамъ, че отъ денъ на троекратното обнародване настоящето въ „Държ. Вѣстникъ“ и до 61 день, ще се продава съ наддавание недвижимото имущество на Димитръ Семизовъ отъ г. Свищовъ, а сега живущъ въ с. Павель, състояще отъ: 1) на една третя часть отъ сувата и се намира въ мѣстището „Казанъ“, въ района на селото Павель, състояще отъ 300 дюлюма, съ граници: отъ едната страна съ Караманскитѣ нивы, а отъ другата страна съ пътъ, който води отъ Чатлия до Караманово и отъ третята страна съ часть отъ сѣщия суватъ на братията му Алека и Евлогия Семизови, оцѣненъ отъ ищеца за 4500 гр. и лихвата.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣнката 4500 гроша. Това имущество не е заложено никому и се продава за исплащане дельтъ му, състоящъ отъ гроша 4500 и лихвитѣ имъ по 1% къмъ Петка Ив. Бакърджиевъ отъ г. Свищовъ, по изпълнителний листъ No. 6067.

Желающитѣ г-да да купятъ това имущество могатъ да присѣтствуватъ ежедневно въ канцеларията ми отъ 9—12 часа предъ обѣдъ и отъ 2—4 послѣ обѣдъ по европейски, за разглеждане всичкитѣ книжа по тази продажба (освѣнъ неприсѣтственнитѣ дни), да запишатъ наддаванията си въ продавателний листъ.

Съд. приставъ: Д. Вълневъ.

1—(305)—3

Кюстендилский сждебенъ приставъ.**ЗАПРЕЩЕНИЕ**

№ 275.

Подписаний помощникъ пристава при Кюстендилский окр. съдъ, на основание отношението на Кюстендилский мировий съдия отъ 27 февруарий н. г. подъ No. 260 и съгласно ст.ст. 242 и 248 отъ Врѣм. Съд. Правила, наложихъ възбрана върху една къща въ г. Кюстендилъ, улица Катранлия подъ № 3, смеждена съ къщитѣ на Израилъ Ковушъ, Моше Алкали, Котокъ Сюлейманъ и пътъ.

Поменъщата къща не подлежи на отчуждение до снемаванетоъ на настоящето запрещение.

г. Кюстендилъ, 16 мартъ 1885 г.

Помощн. пристава: Иос. Пешовъ.

1—(376)—1